

Mijn zoon at niet meer

Ik zag het voor het eerst wanneer hij zijn shirt uitdeed en ik zijn ribben kon tellen. Bjorn was een magere jongen, maar het schokte me wel om aan te zien dat hij nog magerder was dan ik dacht. Ik had geen besef van wat er gaande was en toch, ik voelde wel dat er iets was. Wat, daar dacht ik niet over na. Of ik durfde er niet over nadenken. Anorexia was toch iets dat enkel meisjes hadden of ben ik mis?

Ik zocht het woord pas op wanneer ik Bjorn voor de derde maal betrapte terwijl hij op het toilet lag te kotsen. Niets ongewoon zou je zeggen, buikgriep of iets verkeerd gegeten hebben kan altijd. Alleen was het drie keer op drie dagen tijd en telkens na het avondmaal.

Ik probeerde het uit mijn hoofd te halen. Bjorn was een sportieve jongen en hij had een sociaal goed leven met familie en vrienden. Ook met mijn man en ik ging het goed. Af en toe hadden we wel een meningsverschil omdat Bjorn op café wou gaan met zijn vrienden, maar als hij een slechte toets terug kreeg dan was hij gestraft en mocht het niet. Voor de rest hadden we een goede band samen. Al kon Bjorn nooit over zijn gevoelens praten, dat had hij van zijn grootvader, die was ook zo.

Wanneer ik op het internet las hoe jonge meisjes zichzelf uithongerde om geen gram bij te komen, de controle die hen een goed gevoel gaf, de weegschaal die hun beste vriend werd... Ik, ik kon gewoon niet geloven dat mijn jongen ook met zulke gedachten worstelde. Aan tafel at hij goed. Hij at altijd zijn bord leeg, maar zodra hij tafel verliet, ging hij alles uitbraken.

Ik confronteerde hem ermee, maar hij ontkende. Ik liet het even rusten.

Enkele dagen later, toen ik hem naar school bracht, vroeg ik hem of hij voor s'middags nog geld genoeg had voor een broodje. Hij knikte. Wat hij niet wist, is dat ik de avond ervoor zijn portemonnee had gecontroleerd en er stak geen geld in. Hij had gelogen. Dat bevestigde voor mij extra dat hij s'middags niet at, net als in de morgen want dan at hij nooit. Ik ook niet trouwens, enkel koffie krijg ik door mijn keel.

Ik besloot om naar de huisarts te gaan, maar die kon me enkel maar doorverwijzen naar een therapeut.

Ik besprak het ook met mijn man, maar die zat in de ontkenningfase, net als ik enkele weken ervoor. Hij zei dat het wel over zou gaan. Maar ik geloofde hem niet.

Daarom hield ik alles extra in het oog en probeerde Bjorn erop attent te maken dat hij op mij kon rekenen, ook snapte ik diep vanbinnen niet wat er aan de hand was met hem.

Ik was zijn moeder en ik begreep geen fluit van hoe mijn zoon in elkaar stak. Ik liet hem maar in zijn wereldje en hoopte steeds dat het goed zou komen, maar dat bleek niet te zijn.

Bjorn zat diep, heel diep. Ik kwam erachter, na dat hij een match had gespeeld met zijn voetbalploeg. Ik kwam kijken, dat deed ik soms als het niet regende of te koud was. Zijn ploeg had gewonnen en samen met zijn vrienden ging hij na de match iets gaan drinken. Dat gaf mij de gelegenheid om met zijn coach te praten. Hij vertelde dat hij ook had gemerkt dat Bjorn magerder werd en dat hij vaak tijdens de trainingen moeilijkheden had met volhouding, concentratie... Hij was ook vaak duizelig, maar hij gaf telkens als excuus dat het kwam omdat hij geen tijd had gehad om te eten of omdat hij nog moest eten na de match. De trainer heeft hem, net als ik, er hem enkele keren over aangesproken, maar zonder succes. Bjorn ontkende alles.

Op een middag belde ze op van school uit om te zeggen dat ik Bjorn moest komen halen. Hij was enkele minuten buiten bewustzijn geweest tijdens het hardlopen met de gymles. In de auto zei hij niets, enkel dat hij zich beter voelde. Toen we thuis kwamen verloor ik de controle over mezelf en begon hysterisch te roepen tegen hem. Ik dwong hem naar badkamer om op de weegschaal te gaan

staan. Eerst sribbelde hij tegen, maar hij was zwak en had amper nog energie om er tegen in te gaan. Ik schrok toen ik naar de weegschaal keek...37 kg!

Die avond besprak ik het met zijn vader. Hij werd kwaad en ging tegen Bjorn tekeer. Hij schold hem uit en zei vol onbegrip dat hij zich niet moest aanstellen en moest eten zoals iedereen deed. In het begin begreep ik het ook niet, maar ik had op het internet enkele artikels gelezen en iemand met een eetstoornis zeggen dat hij moet eten dat geeft een omgekeerd effect. Na de tirade van zijn vader, ging ik bij hem op de kamer en vertelde hem dat ik het wel begreep. Dat ik hem zou helpen en zijn vader zal het ook wel begrijpen, alleen had dit nog even tijd nodig. Ik zie Bjorn nog voor zich uitstaren. Hij reageerde zelf niet meer. De woorden van zijn vader hadden hem geen deugd gedaan. Ik heb het mijn man achteraf zwaar verweten dat hij op die manier was omgegaan met onze zoon. Hij excuseerde zich, alsook de dag nadien tegen Bjorn.

Via de huisarts, waar ik opnieuw was langs geweest, verwees die me naar een eetstoornis kliniek. Ik eiste dat zij ernaar zou bellen. Dit zou misschien een sterkere invloed hebben om hem sneller te laten opnemen. Helaas, de wachtlijsten gingen tot voorbij de drie maand. Drie maand! Ik kon het niet geloven en was kwaad, heel kwaad dat mensen met dringende hulp moesten wachten.

De situatie thuis werd alleen maar erger. Nu Bjorn wist dat wij het wisten, at hij helemaal niet meer. Hij ging ook niet meer naar school, net als zijne voetbal. Het koste hem teveel energie om zijn fiets te nemen en ernaar toe te rijden. Daarom bleef hij thuis. Hij zat voornamelijk in zijn kamer te slapen. Zowel mijn echtgenoot als ik probeerde hem op te fleuren. We legde één keer per dag een boterham met choco op zijn nachtkastje, met de hoop dat hij er een hap van zou nemen, maar ook dat lukte niet. Het kon niet verder zo. Op de duur voelde ik me schuldig, omdat ik mijn kind liet uithongeren. Ik wou dit helemaal niet. Het liefst had ik hem de boterham in zijn mond gepropt, maar wat zou dat uitgehaald hebben...

De huisarts kwam geregeld langs en ze besloot in overleg met ons om hem te laten opnemen in het ziekenhuis. Het enige wat hem op de been hield was cola, want dat was het enige wat hij nog dronk. Dat hield hem recht! Cola... Wat ben ik Cola dankbaar.

Toen de ambulance hem kwam halen, sribbelde hij niet eens tegen. Enkele weken voordien zou hij geprotesteerd hebben en gesmeekt dat hij zijn best zou doen. Nu, liet hij zich dragen door de hulpdiensten, alsof hij één of andere lappenpop was. Zijn armen, benen, lichaam waren uitgemergeld. Het was schrijnend om te zien. Als moeder heb ik me zo schuldig gevoelt op dat moment. Ik had het gevoel dat ik het niet waardig was om zijn mama te zijn. Een mama vecht voor haar kind. Wat had ik gedaan??

In het ziekenhuis werd hij aan een infuus gebracht en werd hij later op de afdeling psychiatrie gebracht. Ondanks dat hij langzaam aansterkte toch was dit niet voldoende. Na vijf weken mocht hij naar huis, maar begon alles opnieuw zoals voordien.

Bjorn kon ons ook niet verklaren waarom hij niet at. Hij wist het zelf niet, enkel dat hij bang was om bij te komen. Ik dacht eerst dat hij werd gepest op school, maar dat was het niet. Daarna dacht ik aan de voetbalploeg, maar ook daar zei Bjorn dat het niet er niets mee te maken had. Het enige wat hij kon geven als uitleg was dat iedere vorm van eten hem de gedachten gaf dat hij dik zou worden. Toen hij in het ziekenhuis lag, mocht hij langzaam terug eten. Het ging wel, maar dik tegen zijn zin en ook vaak met het nodige gevloek. Na elke maaltijd was hij ook verplicht om dertig minuten te wachten. Hij mocht niet eerder uit zijn bed of van tafel. Na vier weken ging het prima en stuurde ze hem naar huis.

Het ging twee weken goed en daarna werd hij onhandelbaar. Hij bleef niet meer aan tafel zitten en ging onmiddellijk naar zijn kamer. Als mijn man hem dwong om te blijven zitten, draaide hij zijn hoofd en kotste gewoon alles op de vloer. Ik belde opnieuw de huisarts. Zij deed het mogelijke om

hem zo snel mogelijk opnieuw te laten opnemen. Hij werd opnieuw opgenomen en mocht hij daar blijven tot er een plaats vrij was op de eetstoornis afdeling.

Het begon elf maand geleden en Bjorn is er nog niet, verre vanzelf, maar het gaat de goede kant op. Hij wordt goed opgevolgd. Hij voelt zich ook beter en begint stilaan meer te praten, vooral tegen zijn vader. Dat verwondert me nog het meest, maar het stelt me wel gerust dat hij steun vindt bij zijn papa. Bjorn zou volgende maand naar huis mogen, na twee maanden op de afdeling te hebben gezeten. Ze zeggen dat hij voldoende herstelt is en het goed is voor hem om naar huis te gaan, met de nodige opvolging natuurlijk. Ik ben er niet zo zeker van. Hij gaat de goede kant op, maar ik vind het nog te vroeg. Het gebrek aan bedden dat is de reden waarom ze hem zo snel wegsturen.

Ik hou mijn hart al vast. Als er iets is waar ik het meeste bang voor ben dan is het dat wel. Stel dat hij terug thuis komt en alles loopt terug verkeerd af. Wat dan? Ik weet niet of ik het opnieuw aankan. Je kind zien aftakkelen en hulpeloos ernaar staan te kijken is het meest krankzinnige dat je als moeder kan meemaken. Je staat erbij en je kijkt ernaar...

A. Marcelina